

Întâlnirea mea cu poezia

CUPRINS

De la labirintul vieții la firul roșu al poeziei 5

SUNETUL CLOPOTELULUI ANUNȚĂ UN NOU ÎNCEPUT

Cartierul Craiovița Nouă	11
Bărbatul cu mustață	12
O discuție serioasă cu maică-mea	16
Prima oră de limba română	17
Maică-mea zice ca mine și face ca ea	19
Manuale din Epoca de Aur	20
Agonia puiului sub plapuma de lână a bunică-mii	22
Lighioanele de pe strada George Enescu	24
Pădurea Letea	27
Olimpiada de matematică	31
Limba română nu-mi pare atât de importantă	32
Ierbarul pentru ora de biologie	34
Gramatica... Preferata mea!	36
Ultima săptămână de școală	38
Bunicii mei	39
O zi la prașilă	41
Moș Mitiță, vânătorul	44
Contele de Monte-Cristo	46

PRIMA POEZIE

Apartamentul din George Enescu	53
Începutul clasei a VI-a	54
Ardealul	57

E timpul să colorăm comentariile!	59
Iarnă, tradiții și... Regina Ostrogoților	62
Sub atenta supraveghere a domnului diriginte	65
O zi de primăvară	66
Premiul întâi	68
Sfârșitul tragic al privighetorii	70
Drumul cu trenul către Urzicuța	72
Grădina de legume	73
Râpa	74
Săculețul cu monede	77
Prietenia cu Mari	78
Primele versuri	82

CAIETUL CU POEZII

Septembrie încălțată în bocanci	87
Furia maică-mii ajunge la apogeu	90
Caietul cu poezii	92
Cura de slăbire	97
Primul 10 la limba română	99
Slujba de duminică	102
Sfârșitul clasei a VII-a	103
Băuturi din producție proprie	105

DESPĂRȚIREA DE BĂRBATUL CU MUSTAȚĂ

Miorița	111
O discuție filozofală	112
Micul Einstein	114
Limba germană	115
Iarna anului 1994–1995	117
Ringul noroios	118
Mândria lui Șerban și încrederea domnului diriginte	120
Despărțirea de bărbatul cu mustață	121

DE LA POEZIE LA CONTABILITATE 123

De la labirintul vieții la firul roșu al poeziei

Într-o vreme al cărei glas răsună în pietre, pe un tărâm în care anotimpurile au o ciclicitate precisă, în pântecul Zeiței Rhea începutul verii zămislește un ghemotoc de mătase. Timp de trei anotimpuri ghemotocul crește, iar la începutul primăverii are să-i vadă fața Zeului Apollo.

Ghemotocul de mătase se rostogolește în brațele Zeului Apollo până la vârsta de 22 de ani, când de sub pletele din mătase șaten-aurie abia se zărește chipul palid al unei femei cu ochi căprui.

Apollo, cunoscând că Zeița Rhea pusese la zămisirea ghemotocului prea multă porobocie, îl desprinde feroce de brațele lui și-l aruncă în labirintul în care Minos are să-i arate umbrele necunoscute ale întunericului.

Ochii firoși ai labirintului se aprind, iar gura o înhață cu o lăcomie devorantă.

Zi după zi, an după an, nopți cu potoape însângerate de lacrimi, ochi rătăciți, suflet pierdut, inimă ruptă, cusută, zbucium și nepăsare, idealuri și ruine, complot și deznădejde, toate concentrate la finalul jocului în dorința impetuoasă de a învinge.

Speranța că această dorință va deveni realitate a ținut-o trează timp de câteva decenii pe femeia înghițită de labirint.

Dar cine este ea și cum se face că umbrele întunericului au strâns-o atât de tare încât nu a putut înțelege niciun semn

strecurat de o oarecare rază de lumină care mai putea spinteca zidurile labirintului?

Un drum bine trasat într-o lume atât de nesigură și nehotărâtă a determinat-o într-o zi să-și pună întrebarea: A cui este viața femeii pe care o privesc în oglindă și cum au reușit convingerile mele să devină realitate?

Încă din primii ani de viață, când Apollo îmi dezmiarda pletele cu razele lui blânde, eu am știut exact ceea ce trebuie să fac și nimănui nu i-am permis să mute nici măcar o pietricică din drumul meu: să urmez un liceu de specialitate cu profil finanțe – contabilitate, apoi să dau admiterea la Institutul de Științe Economice și voilà – să devin economist.

La vârsta când toți copiii își doresc să devină doctori, eu îmi doresc să devin economist, pentru că iluziile nu fac parte din viața mea și știu foarte clar că nu am nici în clin, nici în mână cu meseria de medic.

Abia am împlinit unsprezece ani când taică-meu m-a întrebat:

– Cristina, ce școală vrei să urmezi?

– O să intru la Liceul Economic unde o să studiez contabilitatea, apoi voi merge la Universitate și voi da admiterea la Institutul de Științe Economice.

Taică-meu, cu un zâmbet șters pe figură, mi-a spus:

– Bine, bine! O să te răzgândești tu până atunci de nu știu câte ori!

Dar eu am fost mereu convinsă că asta voi face, iar reacția lui n-a însemnat nimic. Nici eu, nici el nu ne-am luat în serios până în clasa a VIII-a când și-a dat seama că nu glumisem absolut deloc. El și-ar fi dorit să urmez Facultatea de Drept, numai că asta a fost dorința lui, nu și a mea.

Am urmat cu strictețe traseul destinului până când Apollo m-a aruncat în brațele necruțătoare ale lui Minos, în anul 2002, când domnul diriginte m-a întrebat: „– Ce faci, mă? Veniși să plătești taxa pentru drepturile de autor?”

Din acel moment umbrele au pus stăpânire pe mine, iar drumul care părise până acum foarte sigur a început să se clatine. Labirintul lui Minos a devenit locuința mea permanentă: un palat impunător, cu încăperi fastuoase, dotate cu băi, canalizare, iluminat și alte utilități trebuincioase, dar nu indispensabile, căruia însă îi lipsea ceva – o poartă de ieșire.

Tot căutând această poartă, timp de aproape două decenii mi-am privit sufletul cum se desprinde de trup și aleargă prin văzduh ca un animal sălbatic amenințat de arma încărcată a vânătorului. Iar eu alergam, mereu alergam. Zile și nopți am încercat să-l prind până în momentul în care nu aripile lui Dedal m-au salvat, ci aripile singurului meu Dumnezeu. M-au ridicat din obscuritatea labirintului și m-au reșezat în brațele lui Apollo, soarele căruia Dumnezeu i-a poruncit să mă încălzească și să-mi lumineze drumul, fără niciun alt drept asupra mea.

Locul care m-a ținut captivă atâția ani îl privesc acum cu resemnare. O resemnare constrânsă de imaginea unei femei al cărei trup zgribulit stă rezemat de zidul pe care se înalță poarta de ieșire a labirintului.

Cartierul Craiovița Nouă

Toamna anului 1991 își trimite solii către toate locuințele Craiovei. Auzind glasul toamnei, orașul meu își deschide porțile și-n șansoneta migratoare a păsărilor își primește binevoitor musafirii. Craiova adăpostește sub aripa cerului aproximativ 300.000 de locuitori – oameni destoinici, credincioși și modești.

Cu o istorie veche de peste două mii de ani, orașul Craiova este capitala Olteniei, situată în Câmpia Olteniei între Dunăre, Olt și Podișul Getic, străbătută prin mijloc de Valea Jiului. Cea mai puternică înflorire a cunoscut-o în timpul lui Mihai Viteazul, dar multă vreme a purtat cu mândrie eticheta de centru comercial, industrial și cultural.

Din punct de vedere administrativ orașul este structurat în 17 cartiere dintre care cel mai populat este cartierul Craiovița Nouă. Situat în partea de nord-vest a orașului și la nord-est de lacul Craiovița, cartierul Craiovița Nouă numără aproximativ 100.000 de locuitori, printre care mă regăsesc alături de părinții mei, din anul 1980, când primăvara mi-a atins pentru prima dată obraji.

Blocul în care locuim se află la intersecția străzilor Craiovești cu Potbanița – stradă care poartă numele vechii mahala Potbanița –, în imediata vecinătate a părculețului care coboară de pe strada Pârâului

pe strada Toporași până la intersecția cu Calea Severinului.

Frunzele golesc în grabă copacii ale căror crengi jelesc asprimea vântului care lovește în ele fără milă. Temperaturile scad simțitor, ploile sunt mai reci și mai dese, ziua se scurtează, iar noaptea devine un adânc ospiciu în care mă închid de bună voie tocmai pentru a mă feri de întunericul care nu-mi dă pace.

În tot vuietul naturii trâmbițele de începere a școlilor răsună în tot orașul.

Bărbatul cu mustață

Cobor scările blocului în care locuiesc, urc în mașină alături de maică-mea și pornim către școală, în prima zi din clasa a V-a.

Maică-mea poartă o pălărie asortată cu rochia și sacoul verde, pantofi cu toc înalt și geantă în aceeași nuanță. Eu încă nu sunt obișnuită cu această condamnare vestimentară pe care maică-mea, iar acum și școala, mi-o impun ca fiind cea mai potrivită pentru a crește și a evolua ca o adevărată domnișoară, adolescentă și apoi femeie.

Și, cum nu prea am ce face, chiar dacă mai comentez, astea sunt regulile, iar eu le urmez numai pentru că trebuie.

Așa că iată-mă în curtea școlii purtând o fustă bleumarin cu o cămașă albă ai cărei nasturi abia îi închid, iar în picioare șosete albe și pantofi negri.

Fustele și rochiile sunt ultima mea opțiune atunci când vine vorba de îmbrăcăminte, dar maică-mea îmi amintește mereu că sunt fată. Eu le am pe ale mele, mai ales că sunt o fire vulcanică. Nu mă pricep deloc la vorbele de mahala, însă atunci când vine vorba să te pocnesc, te pocnesc. Așa că îmi e mult mai comod să fiu îmbrăcată în pantaloni.

Și, mai mult de atât, ca să-mi consolidez poziția de a fi mereu în gardă, îmi amintesc că eram prin clasa a doua când, în timpul orelor, s-a dat alarma de cutremur. Toată școala a coborât în curte iar eu, îmbrăcată într-un costum pe care mi-l cumpărase maică-mea, cu fustă și bluză, tot țopăind și alergând de colo-colo, mi-am agățat fusta în gardul din curtea școlii și am rupt-o de sus până jos. Am murit de rușine, iar d-na învățătoare mi-a spus că va trebui să stau cuminte până la finalul orelor pentru că altfel nu-mi voi putea ascunde ruptura fustei. Înfrântă de flinta sorții m-am așezat pe rădăcina unui copac bătrân din curtea școlii unde am încremenit până la sfârșitul orelor.

Ăsta ar fi un motiv în plus pentru care nu-mi plac fustele, pe lângă multe altele.

Acum, deși am mai crescut și trebuie să-mi accept statutul de domnișoară, tot nu pot privi fusta ca făcând parte din vestimentația mea.

Ajungem la timp pentru deschiderea noului an școlar.

Am ceva emoții pentru că de acum încolo voi avea profesori la toate materiile. Nu știu prea multe despre

gimnaziu sau despre clasa în care voi învăța, despre profesori sau alte detalii de genul ăsta, dar cu siguranță le voi afla pe parcurs.

Ceea ce știu pentru moment este că voi fi într-o clasă al cărei diriginte este bărbat, profesor de limba română.

Careul din curtea Școlii nr. 2 „Traian” forfotește de elevi, părinți și profesori a căror rumoare este acompaniată de şușoteala cadentată a frunzelor. După discursul domnului director și al celorlalți invitați, învățătorii și diriginții își conduc elevii către clase.

În fața clasei noastre stă un bărbat înalt, cu trupul zvelt, ochi căprui și păr castaniu, ușor ondulat, care-i strălucește în lumina soarelui de toamnă. Chipul blajin al bărbatului este trădat de privirea senină care îmi creează o stare episodică de îndoială în ceea ce privește caracterul sobru pe care încearcă să-l afișeze. Bărbatul poartă mustață, ceea ce face să-i ascundă mai bine chipul.

Cu toate astea rămân convinsă de faptul că am în față un profil dur și exigent.

Școala are trei clădiri: cum intri pe poartă, în partea stângă este o alee care te duce către una dintre clădiri. În partea dreaptă se află o altă clădire, iar în mijloc este școala veche.

Colectivul clasei noastre este condus de domnul diriginte către clădirea din partea stângă. Intrăm în clădire, traversăm holul și imediat în stânga, tot pe partea stângă se află clasa în care ne vom petrece următorii patru ani.

Domnul diriginte, cu un aer binevoitor, se așază în fața clasei, iar noi ne repezim în bănci așezându-ne

după cum ne convine. De jur-mprejurul clasei își fac loc părinții ca niște lăncieri gata să-și apere odraslele.

După ce se instalează liniștea, domnul diriginte începe să ne vorbească:

– Numele meu este Bucur Demetrian, iar de azi și până la finalul clasei a VIII-a voi fi alături de copiii dumneavoastră în calitate de diriginte, dar și de profesor de limba și literatura română. Voi fi alături și de dumneavoastră în orice problemă survine de-a lungul timpului cu privire la activitatea școlară a copiilor. Eu știu că sunt copii buni, de la doamna învățătoare, și nu cred că vom avea probleme în decursul celor patru ani pe care îi vom petrece împreună. Am să fac și o ședință cu dumneavoastră în următoarele săptămâni, iar până atunci am să încerc să-i cunosc mai bine. Lista cu tot ceea ce au nevoie copiii, manualele dar și orarul se află pe fiecare bancă. Vom avea o oră de dirigenție pe săptămână și patru ore de limba română. Pentru început consider că este suficient.

În bănci începe agitația – răsfoim și analizăm manualele, luăm la puricat orarul – iar părinții care mai de care se îngrămădesc să vorbească cu domnul diriginte până când, într-un final, toată lumea se îndreaptă către ieșire.

– Mulțumesc frumos pentru prezență! De mâine veți începe orele de curs! Acum aveți orarul și știți ce trebuie să puneți în ghiozdan în fiecare zi!

O discuție serioasă cu maică-mea

Prima zi de școală a clasei a V-a are un impact emoțional puternic asupra mea. Poate și datorită faptului că pășesc spre un tărâm necunoscut, cum este gimnaziul.

Înapoi acasă! Arunc pantofii, ciorapii, fusta care mă scoate din minți și cămașa, îmi pun hainele de casă și încep să-mi impun doleanțele în fața maică-mii:

– Auzi, cred că e mai bine la clasa cealaltă! Diriginta lor e profesoară de matematică. Eu nu vreau ca diriginte, profesor de limba română! Mai e și bărbat! Nu-mi place deloc! Măcar dacă ai putea să mă muți!

– Măi, încearcă să te acomodezi și tu! Mie îmi plăcu de omul ăsta! Nu înțeleg ce ai cu el! Nici nu-l cunoști! Așteaptă și vezi cum o să fie, poate o să te obișnuiești!

Maică-mea pare destul de convingătoare și chiar reușește să mă amețească cu vorbele ei mieroase.

– Păi nu știi că nu-mi place româna? Eu mă pregătesc pentru olimpiada la matematică, pe matematică vreau să rămân. Ufff... mai e și bărbat!

– Acum, să te mut?! Nu se mai poate! Dacă nu te descurci deloc, încercăm la anul!

– Da, la anul, bine...

Prima oră de limba română

Din clasa a V-a mi se schimbă programul – dacă până acum am făcut orele de dimineață, de acum încolo le voi face după amiază. Asta mă bulversează puțin mai mult pentru că mă obișnuisem cu celălalt program. În plus, dimineața îmi e mai greu cu temele. Dacă mă trezesc pe la 10.00 și plec la 12.00 nu mai fac nimic!

În primele zile e mai ușor și chiar îmi convine programul. Dorm până târziu, apoi plec la școală – e începutul școlii și încă nu mă sufocă temele.

Arunc pe mine un tricou și niște pantaloni, normal – maică-mea e deja la serviciu și nu are cum să mă vadă – îmi fac ghiozdanul și plec fără să mă grăbesc către școală.

Soarele încă se zbate pe cer, dar toamna este mai feroce și-i acoperă rază cu rază până când abia se mai zărește o urmă. Îmi dau seama pe drum că la întoarcere aerul va fi mai rece, iar puloverul este exact unde l-am lăsat ieri, la cuier.

În bănci ne așezăm fiecare după preferințe, în funcție de prietenii care s-au legat în anii de școală primară.

Prima oră este de limba română și fiecare își dă cu părerea despre domnul diriginte. Ne tot foim și nu avem astâmpăr până când, la un moment dat, de pe hol se aud pași – pesemne că domnul diriginte se apropie de clasă. Toți ne așezăm în bănci și îl așteptăm cuminți.

– Bună ziua!